

Алекс Болдин

Три мекици със захар

Пред малкия оранжево червен павилион опашката бе нараснала значително. Ранобудни граждани се бяха наредили за да си купят топли, току що извадени от фурната закуски. Те стояха сънени и търпеливо чакаха реда си, всеки замислен в проблемите и ежедневните си грижи. Слънцето едва що бе изгряло. То хвърляше плахо и неуверено нежната си топлина по топящия се сняг и настойчиво се опитваше да събуди и даде живот на малкото асфалтирано площадче в тая влажна и мразовита февруарска утрин.

Наредих се и аз на опашката. Бях огладнял. Ароматната миризма на златистите мекици бе едно сладостно и трудно преодолимо за мен изкушение. Зад павилиона се издигаше стара олющена сграда, така добре позната от младостта ми. Някога, преди около двайсетина години, в това славно развиващо се тогава ТПК, премина младостта ми. Какви млади години бяха. Какви мили, и невъзвратими спомени!

В тая сграда обаче, навремето обитаваше само началството и една малка част от цеховете. Те бълваха съвсем непретенциозната си продукция от битови стоки с недобро, но задоволително качество за скромните си покупатели. Другите цехове пък бяха разхвърляни по крайните квартали на града в стари, полусрутени постройки. Като правило, тези цехове бяха оборудвани с мизерен машинен парк и още по-мизерен персонал. Около тях, незнаяно откъде изникнали, се навъртаха ежедневно оригинални индивиди от всякакъв род и вид.

От време на време ще мине някой току що излюпен частник, ще натовари част от продукцията на новичката си „Лада“ и ще запраши незнаяно накъде под безучастния поглед на портиера – инвалид. Така беше в онова далечно време, когато частният сектор едва що проходаше, плахо и неуверено, с все още не утвърдените си закони и правила на пазарната икономика. Повечето хора обичаха да казват в случая, „Абе всичко е далавера!“ . Имаше нетърпимост към тях, но имаше и равнодушие. Беше друго време. Но каквото и да беше, за мен бе едно, времето на моята младост.

Бях, много млад и много самоуверен, един от баналните труженици на един от тези мижави цехове, където с изблика на младежката си енергия, наивност и с не съвсем укрепнали трудови навици, се опитвах да въздигна или си мислех, че въздигам имиджа на това иначе не особено популярното ТПК. Всичко беше като че ли на игра, работата, контактите с хората, несгодите дори и разочарованията. Всичко беше на игра! Разбира се когато си млад. Животът май е една голяма и лъжлива игра...

Опашката за закуски пълзеше едва – едва напред. Тъкмо удобен

момент за размисъл. Спомените ми нахлуваха един след друг като пълноводен поток, като ято птици понесени на юг, спомени породени само от вида на една стара сграда, олющена и избледняла от времето. Не зная как дойдоха, някак внезапно, събудени от една зрителна асоциация. А времето... Как бързо минава това време, сякаш беше вчера.

Ето, лято е. Пристъпям в ранната утрин към ниската бетонна сграда на цеха. Посреща ме Васко, портиера. Облечен е в зелена униформа на старшина с една съвсем прилична офицерска фуражка на главата, широка и с черна тока. Той така се гордееше с нея, че почти не я сваляше, дори когато имаше почивен ден.

Посреща ме бодро и усмихнато. Чудех му се, как е толкова бодр след нощната портиерска смяна. Дали си отспиваше тайничко? Разменяме няколко думи.

Той не може да произнася добре звука „Р“. Изрича го някак с превъртане на езика. Някои го подиграваха заради този му недъг, при което той кипваше от яд и започваше да пелтечи неразбираемо. Какво да се прави, всеки си има нещо не в ред. Нима всички сме идеални?

Опрян на зелено боядисаната входна врата, навлякъл омаслена престилка със скъсано на корема му копче, захилен ме посреща Топчо. Той е дошъл рано. Първа смяна е. Дебел и шкембест, винаги усмихнат, готов за майтап с оросено от пот чело ми подава ръка за здрависване. Силен е Топчо. Да не си му пред очите когато се ядоса, а иначе е добродушен и приятен човек. Сега, поради невъзможност да извърши едно съвсем леко действие за по-слаб човек, да се почеше на място някъде между плешките и кръста той прави едно комично движение, подобно на бивол изпохапан от насекоми. Трие си гърба в ръба на вратата наляво и надясно, спира за момент и след това продължава с ново настървение. Какво да се прави като дебелият му ръка не може да достигне по никакъв начин въпросната сърбяща го точка на гърба.

Разменяме няколко шеговити думи като за „Добро утро“ и се шмугвам в полугъмния коридор. Повечето лампи от дългата редица на тавана са изгорели. Тъкмо за мен работа. Задължението ми е да ги сменявам. Завивам вдясно към мъжката съблекалня. Братовчедът Магдата налива малка бутилка с вода на чешмата. Интересно! Та той въобще не пие вода. Пие само бира. Личният му рекорд е петнайсет бири на смяна без да ходи до тоалетната.

– Добрутро Братчед! – поздравява ме усмихнат и заглажда дългия си опушен от тютюневия дим пшеничен мустак. – Имам нещо за теб. Ела след малко към мен.

– О Кей, Братчед! – отвърщам му в същия тон. – Това „Братчед“ си му е един дежурен лаф, нещо като неизменната дървената патерица, която силно повдига дясното му рамо.

Като млад се е опитвал да скача в движение от влак и липсата на десния крак му е мил спомен от тоя подвиг.

Обличам тъмносинята омазнена престилка, набутвам отвертката и клещите в скъсания джоб, нахлузвам полуразпадналите се от машинното масло обувки и се запътвам към машинната зала. Оттам се носи сладникавата тежка миризма на разтопена пластмаса. Монотонният шум на големите машини мигом ме блъсва в лицето и окончателно доразсънва.

Някъде в дъното на малката зала, през задимения въздух, съзирам Цено. Запътвам се към него. Той е сериозен както винаги. Слаб, добре избърснат. Пресяга се с дясната ръка и отлепва отливката от матрицата. След това натиска бутона на пулта и менгемето на машината се хлъзга меко напред за да повтори безконечната си операция. Лявата ръка на Цено е отрязана до мишницата. Това не му пречи обаче да си помага и с нея при работата.

– Какво става, върви ли машината? – задавам въпроса си към него колкото за да започна разговора.

– Не върви тоя пустиняк! – Това беше дежурната дума на Цено, що се отнася до техника и машини. Поради това и името му се спрягаше понякога с упоменатата дума. – Виж каква чернилка излиза! Нали си учен човек, хвърли и едно око, от сутринта се мъча.

– Нали знаеш, че не съм по технологията, за нея си има техноложка. За мен машината върви.

– То пък е една техноложка. Руска курва! Пустиняк!

– Ш-ш-т! Че не отговарям! За руснаци не се говори така! Нали ни са братя!

– Пустиняци! – Не мисля да спора с Цено затова продължавам с огледа на техниката.

Огледът ми естествено продължава към красавицата Милена. Тя работи на една от големите машини. Интересно е, че машината на Милена почти никога не спира от авария. Разбираемо е. Вниманието към нейната машина винаги е по-голямо, като към жената.

Хей, добре е да си хубава жена на тоя свят! Винаги ще ти върви машината! Ще върви и ще пее!

Милена ме поглежда дяволито, точно така както поглежда и всички мъже от поддръжката. Тя на това и разчита, на погледа и на големия си бюст. Все едното от двете ще свърши работа. Заковавам се на интимна

дължина разстояние от въпросния бюст и започвам съвсем невинен разговор за времето, неудобствата на първата смяна и други още по-невинни неща. Милена обаче не е глупава. Завърта се леко, колкото да придаде обозримост и на останалите интересни атрибути на женското си тяло. Усмивва се мило и се навежда леко за да предостави възможност да усетя омайващия и парфюм.

Да си призная, не ми се мърда от нейната машина, но се налага. Погледът на Ицо-Алата е вторачен в мен. Той работи точно отзад и винаги когато някой се доближи до нея изпитва лютата ревност на тъпия грозник. Че е елементарен и тъп тип всички го знаеха, а че е грозник се виждаше най-вече без да се обяснява допълнително. Към него въобще не възнамерявах да минавам. Той забеляза това и тръшна с озлобление кофата с машинното масло на земята.

Обходът ми по огледа на машините май свърши. А, да Братчеда-Магдата нещо искаше да ме види. Я да ида към него. Кой знае за какво се е сетил. Минавам между редиците машини и се озовавам зад гърба му. Той е седнал на един висок въртящ се стол, опрял е патерицата на малката масичка и кувее. В момента в който ме забеляза се усмивва и мазно започва.

– Едно радиийце съм донесъл. Вързах му една дълга антена, а то взе че я удари гръмотевица и отрочето млъкна. Ще го погледнеш ли? Черпя Братчед! Само да мине Циганката и ще дойдеш да пийнем по една бира. Тук са в торбата! – Пропуснах да спомена, че Циганката означаваше прякора на началника на цеха. Той не обичаше да се кара. Говореше меко, умолително, сякаш ти се моли циганка. А иначе ако му оспориш на думата наказваше безапелационно.

– Нали знаеш, че не пия през работно време. С ток работя! Ще ме тресне и мен та няма да могат да ме съберат и по чертеж.

– Добре де, добре! Ще ударим на момчето едно фото. Така става ли?

– Става бе Братчед! Дай радиото! – съгласих се мигновено защото знаех, че той практикуваше фотографията от дълго време съвсем професионално. Тя му носеше допълнителен доход в почивните дни. Често го виждах в неделите по сватби, подпрял се на патерицата с отворена калъпка на фотоапарата, мотаещ се около сватбарите. – „Кажете зеле!“ . „Ха така!“ . „Прекрасно бе майка му стара, какви сте ми хубавци всичките“ . „Ще стане една снимка, фантазия!“ . „Хайде сега, ще дадете по три левчета на парче, че и Асан е ора. Трябва да се купуват проявители, фиксажи!“ . – Това бяха неговите паметни реплики към веселите

сватбари. Никой не се скъпеше, бъркаше по джобовете и плащаше. „Се ла ви!“ – както обичаха да казват французите.

Оставих Братчеда да куфее и се запътих към „Дупката“. Това беше нашето място, тоест моето и на моите колеги, мястото за отмора и за сладките приказки. Там между другото се вършеха и ремонтите на дребната техника и на частпрома далеч от очите на Циганката. „Дупката“ представляваше едно малко помещение с размери три на четири метра сковано от шперплат, закътано в единия ъгъл на цеха, където машинния шум се намаляваше до поносими децибели.

И при най-доброто желание вътре в „Дупката“ не можеха да пребивават повече от шестима човека. Отворих вратата и влязох. Топчо вече се бе разположил край малката масичка и беше наредил пуловете на таблата.

– Хайде, че нещо сънувах хубав сън. Цяла нощ хвърлях чифтове. Дай да видим дали показва вярно.

– Нали знаеш, че имам лош поглед. Като погледна зарчетата, както и да ти се завърта ръката, чифт не излиза.

– Давай, давай докато не са ме викнали да сменявам матрица! – Топчо е нетърпелив и малко нервен. След няколко минути обаче се успокоява. Наистина му върви на чифтове. Аз обаче не го взимам навътре. Игра е.

– Чу ли за новото гадже? – Топчо бе вдовец и женският състав в цеха не му убягваше от погледа.

– Студентка! Едно парче е, да ти се завие свят. Нещо го изпокъсали на изпитите и сега трябва да си отработи няколко месеца за да може да продължи. Такъв е закона. Баща му го набутал с връзки в чистачната бригада. Как ли издържа в тоя пчелен кошер, не мога да разбера.

– Гадже казваш? – проговарям разсеяно. Зарът наистина не ми върви. Сънят на Топчо май ще излезе верен. Той хвърля чифт след чифт, смее се, от време на време вади носна кърпичка и бърше непрекъснато запотеното си чело. Пот се лее навсякъде от него. Много е пълен и нещо му се е объркала телесната регулация.

– Хайде стига! – казвам. Нещо ми писна. Пък може и да надникне Циганката. Нали знаеш, че не разрешава да се играе табла в работно време.

– Още една тройка и свършваме! – моли се ентузиизиран Топчо. – Не ми се иска да му чупя хатъра. Изкарваме още една игра и Топчо затваря таблата. Вече приближава десет часа. Това е времето за задължителна почивка. От към залата на чистачното гълчавата се усилва.

Една част от жените излиза на двора пред цеха, да се погреят на топлото слънце и да подишат чист въздух, освободен от така наситената, проникваща навсякъде миризма на пластмаса. Излизам и аз.

Новият елемент веднага ми се набива на очи. Това е едно дребно миловидно моме с разкошна гъста черна коса и тънки удължени вежди. Под тях искри един дълбок поглед в който ако се загледаш и аха, готов си. Какво става бе майка му стара, казвам си наум. Май Топчо бил прав. Студентчето се оказа готино. Има вкус тоя Топчо. Нищо не му убягва от погледа.

Правя един лек нехаен пасаж по двора с една интересна крива която уж по неочакван начин ме отвежда в близост до сладура. А сега трябва да го заговоря...

– Не съм Ви виждал друг път. – пускам уж нехайно предварително подготвената си реплика. – Момето ме поглежда с интерес. Оказва се доста разговорливо. Сменяваме темите на разговор една след друга. Чуввам интересни подробности за житейските му проблеми, за студентския живот в София и т.н. Най накрая попадаме на истинската тема. Темата за музиката която еднакво вълнува и двамата ни. Сладурът много обичал музика. Невероятно! Ами и аз също! Давай тогава бе братче, какво чакаш.

– Тия дни записах едни парчета, диско та те пребива.

Като започнеш с Бони Ем та стигнеш до Санта Есмералда. Търся си компания за слушане. – Казах го по такъв начин, както само аз си знаех, така че да няма отказване.

– Сериозно! Отдавна не съм слушала Санта Есмералда. – откликва мацето.

– Ами тогава хайде след работа у нас!

– Добре! – Бре, бре обича музика! Нещо запърха там, някъде вътре в мен, където медиците казвали, че било сърцето.

Сладостна топлинка се разля по цялото ми тяло, леко погали мъжкото ми его и като че ли породи някакво чувство трудно описуемо но нормално за младия мъж. – Да бе! Така се започва! Да става каквото ще. „Се ла ви!“ Нали така казваха французите!

Няма да обяснявам как мина останалата част от работния ден. Май не си заслужава. Съвсем безинтересно. По безинтересно от колкото в другите дни. Излишно е да казвам, че чаках тоя ден да свърши по бързо. И той свърши. Стоях нетърпеливо на външния портал на цеха. От време на време подритвах по някое камъче колкото бързо да минава времето, а окото ми все в цеховата врата.

Мацето се появи ненадейно, сияйно и засмяно, да не му се нагледаш.

Тръгнахме към дома, весело бърбейки на всякакви теми. Моментът беше май доста подходящ за гости. Майка ми отработваше втора смяна, а бащата бе някъде в командировка, която никой не знаеше кога ще свърши. Влязохме. Настаних гостенката удобно във фотьойла и пузнах новата си самоделна стереоуредба. Засвири едно страхотно диско, не зная как да се изразя. Записите бяха минали през трета ръка и по неведоми пътища бяха стигнали до мен. Музиката наистина бе много актуална. Най-голямата дискотека в града въртеше от седмица тези най-нови парчета. Малко хора бяха ги слушали. Финес! Мацето примря! Като добър домакин припах до кухнята за да приготвя някакви сандвичи за хапване. Децибелите бяха яки. Тъкмо както ехтяха в „Буркана“, споменатата вече модна дискотека. Леле-е-е! Разтупка ми се сърцето! Кеф!

Влизам в хола, а мацето не седи на канапето а леко и тънко танцува някъде между бюрото и аудиоуредбата. Тутакси се включих в акцията. Показах и моя стил на игра. Както повечето знаят, при диското има толкова стилове на игра колкото са звездите по небето. Всеки си изработва своя, при тренировките на дансинга.

Играя си значи аз унесен, та чак до момента когато започна страхотния хит на Бони Ем, „Реките на Вавилон“. В този момент не издържах, пресегнах се с оная ми ти дълга ръка и гепих мацето през кръста. Сандвичите безславно изстиваха на салонната масичка. Ние си правехме играта леко, бавно, потънали в прекрасния музикален водопад. Не беше трудно да сменя касетката с подходящите за случая балади на Назарет.

По нататък вече май трудно започнах да бистря нещата. Съзнание-то в такива моменти изключва и отдава предимство на емоциите. Емоциите! Какво ли не правят тези емоции! В случая направиха логичния ход, сиреч отведоха ни до леглото. Целунах мацето а то замря. Е, няма връщане назад.

Търкаляхме се полуголи на това не съвсем меко и удобно легло, омаiani от баладите.

Галех, целувах, пак галех и пак целувах. И така до безкрай. Музиката се лееше нежно. Прокаралата ми брада вече бе солидно протрила бузите на девойчето. Не можех повече да издържах. Потърсих бедрата му. Нежният таз се виеше под мен неудържимо. Напрегнах тяло в един решителен миг. Момичето изхлипа под мен и ме прегърна силно. Тогава се разля оная омайваща топлина която всеки мъж изпитва в подобен миг. Енергичните сладни движения не можеха да спрат по никакъв

начин. Какво става бе пич! Май за първи път една жена те запалва по такъв начин.

Някъде на външната врата започна да се чука. Затаихме се в очакване. Чуването продължи по настоятелно и премина в силно хлопане. Бащата май се връщаше от командировка...

Чуването продължи още по-настоятелно. Стреснах се. Беше дошъл моят ред на опашката за закуски. Продавачката видяла замечтаната ми физиономия бе решила да ме върне на земята и настоятелно чукаше с металните щипци по ламаринения тезгях.

– Какво ще обичате господине? – Запита тя усмихната.

– Три мекици със захар! По-препържени и с повече захар, нали разбирате?

– Го-о-отово! Заповядайте!

– Мерси! – отвърнах замаян, все още под впечатлението на спомена.

Мекиците наистина бяха чудесни. Горещи, с много захар. Захапах едната и по брадата ми потече тънка струйка мазнина.

Погледнах разсеяно, за последно старата сграда и тръгнах към площада. Зад него по последни стечения на обстоятелствата се намираще фирмата в която работех понастоящем.

Слънцето напичаше нежно асфалта и топеше прясно навалялия през нощта сняг. Животът продължаваше.

КРАЙ

© 2004 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2928>]